

BERLIN IN MALCE PO VZHODU NEMČIJE

13. do 25. junij 2014

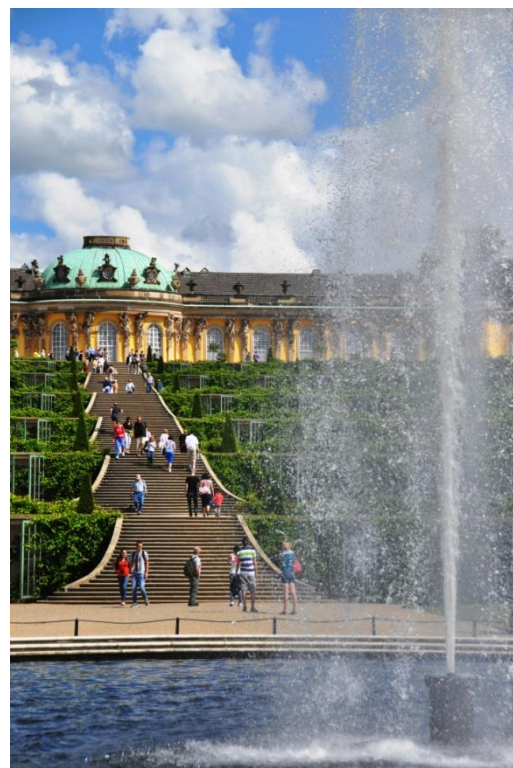
V avtodomarskih potopisih je obisk Berlina običajno nekaj sprotnega na poti na sever, nekaj za mimogrede. Pa je vredno oditi na tisti konec tudi tako, da si tam postavimo cilj in se ogledati tudi še malo naokrog, kaj malo, za kar ornk dopust je tam okoli lepega in zanimivega. Po mišje sva se z atom Mišem Berlina lotila zato, ker sva imela tam poslovne opravke in združila prijetno s koristnim, osamosvojitveni praznik nama je za povrh podaril še par dopustniških dni.

Na pot spet nisva uspela pred poznim petkovim popoldnevom, zato sva malo pred polnočjo zaparkirala na najinem klasičnem nočišču v Manchingu pred Ingolstadam (48,71043/11,49554). Dovolj s ceste je, da je mir, a vseeno blizu za hitro nadaljevanje poti. V soboto sva jo nato pičila direktno proti Potsdamu, kamor sva prispela popoldan in se zaparkirala na parkirišče pri parku nasproti glavne železniške postaje (Hauptbahnhof 52,39381/13,06710) ter odšla pretegnit noge po mestu. Od sobotnih štirih popoldan do ponedeljka zjutraj brezplačno mirno parkirišče nama je omogočilo tudi zastoj in mirno spanje. Zato sva si v nedeljo kar od tam peš ogledala mesto in velikanski park Sanssouci.

Prijetno mestece, obvladljivo z nogami sprosti zadržane deloholike in čeprav je v Nemčiji, je v soboto in nedeljo popoldan veliko odprtih trgovin in lokalov in celo rahlo vrvi od sproščenih ljudi – turistično pač. Kaj vse je mogoče videti ne bom naštevala, preveč bi bilo za pisat, je pa prijetno tudi sesti na glavno ulico s kozarcem piva v roki in pestovati po celodnevni hoji boleče noge. Za par dni dela ima tam radovedni popotnik.

V nedeljo zvečer sva najin Vetrič parkirala v Wanseeju pred javnim kopališčem (52,43911/13,18058), do jezera tako ni mogoče. Povsod je zagrajeno, je poročala tekaška boljša polovica, ki je tudi iz radovednosti pretekla tiste svoje kilometre. V krasnem miru in na svežem zraku sva prespala, družbo sta nama delala še dva avtodoma, očitno je tam neuradno avtodomarsko prenočišče. Ponedeljkov službeni program se je tako ali tako izvajal v Wanseeju v prečudoviti stari vili ob jezeru, jezerskem domu literatov od blizu in daleč. Čez dan sva parkirala kar tam. V ponedeljek zvečer sva precej utrujena odpeljala tistih malo čez trideset kilometrov v center Berlina z namenom, da se namestiva v večini potopisov omenjenem PZA na Chauseestrasse, pa sva ob pol osmih naletela na zaprta vrata in listek, da je poln. Kriza. Tako sva le spraznila WC, kaj nama je drugega preostalo, in poiskala parkirišče nekaj kilometrov bolj severno blizu letališča Tegel - 1,5 € dnevno (Reinickendorf, Nordlichstrasse 52,56355/13,32505). Vsakih nekaj minut letalo tik nad avtodomom, pod parkiriščem vlak. Na srečo so tudi letala počivala od polnoči do sedmih zjutraj, ponoči je bilo presenetljivo mirno. Poznava tudi koga, ki bi za takšno opazovanje letal plačal še dosti več.

V velikih mestih pogosto prespiva na parkiriščih z oznako P+R, poceni so in nikoli naju nihče ne preganja, pa še mestni prevoz je blizu. V Berlinu žal ta sistem za avtodomarje ne deluje dobro, saj je veliko 'P+R'jev nameščenih med stebre pod cestami.

Torek dopoldan sva si vzela za železni repertoar: Brandenburška vrata, Charlie, Potsdamer platz in kar je še takih reči, ki si jih ogledaš, ko si prvič v Berlinu. V hotelu Adlon sva si privoščila kavo (7,5 €) in piškotke.

Popoldan sva kar z avtodomom odpeljala ven iz središča v Dahlen, kamor sva bila povabljena na sprejem slovenskega veleposlaništva ob desetletnici priključitve EU in NATO. Zanimivo zasnovan sprejem s kar precej programa. Čeprav sem od nekdaj zadržan proti glasbi, ki smo jo ob nedeljah poslušali ob goveji juhi, pa se mi je kar malce milo strilo ob glasbi ansambla Saša Avsenika in kranjski klobasi, očitno se starostjo tako zelo spreminjamo, da se skorajda ne prepoznamo več. Hja, kdo, ki

me pozna od nekdaj, bi ne verjel, da nisem ušla ob prvih taktih. Boljši polovičnež pa je bil povsem očaran nad bližnjo prisotnostjo evropskega komisarja Günterja Verheugena. Prespala sva tam blizu, nekaj korakov proč, kar na ulici med parkiranimi avtodomi in prikolicami okoliškega prebivalstva (Lentzeallee 52,46824/13,30304). Na sredino jutro sva ponovno zapeljala do PZA ob centru mesta in dobila prostor (Wedding 52,53778/13,37220, 20 € na dan, vsa oskrba razen WIFI). Naslednje dni je bil PZA večkrat zaprt in poln, priporočam prihod v dopoldanskih urah ali pa rezervacijo.

V mesto sva se tisti dan odpravila kar s kolesom. Na Alexanderplatz na urad za mladino gledat razstavo, kjer so viseli izdelki tudi domžalskih osnovnošolcev ustvarjeni na našem mladinskem literarnem festivalu, potem še na hiter sprehod in kavo v Nicholas Viertel, in na kosilo z enim slovenskih ilustratorjev, ki je bil gost festivala v Berlinu. Slednje se je ob prijetnem klepetu zategnilo daleč v popoldan in kaj dosti več od sprehoda po prebivalstveno pisanem Weddingu tisti dan nisva zmogla. Kolesarjenje po Berlinu je bilo zame nočna mora, morda zato, ker sva vozila ravno tam, kjer se največ gradi in ker nisem več po mladeniško gibčna. Kolesarske steze kar poniknejo, umikati se moraš na cesto, drugi kolesarji nadvse predrzni, vajeni takšnega prometa seveda ... Kot sva lani po Stockholmu z užitkom prekosarila po dolgem in počez, sva se potem v Berlinu raje vozila s podzemno železnico, saj je bilo tudi vreme z občasnim pršenjem, ki je zamenjavalo sem in tja žareče sonce, naslednje dneve bolj temu primerno.

Tmurno četrtekovo dopoldne je bilo kot nalašč za Kurfürstendamm, za katerega je pred letom in pol zmanjkalo časa, če ne bolj volje. Malce me je razočaral, ker nisem ravno ljubiteljica, sploh pa ne potrošnica prestižnih znamk vrste armani, guči, vuiton in še katerih. Razen skoraj šest kilometrov treninga hitre hoje tam nisem imela kaj prida početi. Ne verjemite, da je to nakupovalna ulica za povprečne ljudi. Ker ni. Hiter sprehod v eno smer in še hitrejši nazaj, to je bilo to, moj povprečne srednjerazredne ženske in še (milo rečeno) srednjih let šoping sem raje prestavila na naslednji dan. Popoldan pa so bile spet na vrsti delovne obveznosti, želela sva videti prireditev na slovenski ambasadi. Pa sva si pod večer na poti od tam v tazakmašnih cunjah sedeč v lokalčku pod marelami, mrazu navkljub privoščila ne prav poceni koktejl, zraven pa prisluhnila petju ob maši na prostem na velikem trgu Gendarmenmarkt, nekaj je je teklo celo v jeziki naših nekdanjih bratov. Čeprav se mi je sprva zdelo, da pijem nekako na grenkobo, naju je tisti kanček alkohola vseeno spravil v dobro voljo, in sva se ustavila še v knjigarni Dussman ter malo pobrskala med knjigami da vidiva, kaj počne konkurenca v tujini. V izložbi so bile naložene knjige z naslovom *Ganz oben, ganz unten*, kar je popolnoma ustrezalo najinemu razpoloženju tisti trenutek. Bolj sva bila unten kot oben ...

Na petkovo jutro sva si privoščila dolgo internetno kavo v kafiču na poti od Friderichstrasse do muzeja Pergamon. Četrt pred deseto sva že stala v vrsti (na priporočilo slovenske prevajalke – hvala!), ko so ob desetih odprli, sva bila hitro noter. Vredno ogleda, fascinantno. Ko sva se malo čez dvanajst odpravila ven, je bila na koncu doooooolge vrste tabla: čas čakanja 2 uri. Po muzejih torej zjutraj! Mimo katedrale, kjer sva nekolikanj postala, sva odšla na Alexanderplatz in se malo potepala, vmes še poskusila currywurst, privoščila sem si tudi dolgo zelen šoping. Cele tri ure. Ob petih sva bila

že v Nikolaikirche na njihovem rednem petkovem orgelskem koncertu. Lepo. Nekaj, kar si človek premalokrat privošči. In pivo na sončku se je potem še posebej prileglo. Pa sva se odločila na priporočilo oditi pogledat še eno mestno četrt par postaj naprej - na Prenzlauer berg, nekaj dodobra vzhodnonemško. Žal izvirne currywurst pod železniškimi tiri ni več, tako sva se sprehodila mimo stare pivovarne proti sinagogi, ki jo je varoval grozd policajev, mimo starega vodnega stolpa in po uličkah z lokali, kjer so gledali nogomet. Sproščujoč sprehod, a dovolj je bilo za tisti petek. Malce vtisa o sodobnem Berlinu sicer, a lahko bi tudi izpustila.

V soboto zjutraj sva jo v oblačni dan podurhala iz Berlina proti vzhodu, manjši kraj Buckow je bil v vodiču opisan tako prijazno, da me je premamilo, pa nama ni bilo žal. Pot do tja vodi skozi neskončne drevorede, kar ni jih konca, domišljija kaj hitro nariše kočije, ki vrtijo kolesa med drevjem. Parkirala sva na parkirišču na Schulstrasse sredi vasi, to priporočam, ker je dobro izhodišče za krožen sprehod. Žal je deževalo, a dežju navkljub sva odšla na sprehod.

Po glavni ulici malo nazaj, pri kašipotu za Erlenweg pa čez breg, potem se pot začne spuščati proti jezeru. Krasen sprehod skozi gozd, urejena steza pripelje do urejenega kupa kamenja, ki prikazuje geološki razvoj tega področja in severa Evrope. Še malo dlje med dvema jezeroma in prideš do vikend hišice znamenitega dramatika Bertholda Brechta, ki je tu sredi prejšnjega stoletja preživel poletja, zdaj je tu muzej. Vzpon po ulici vodi med predvojnimi vilami, ki burijo domišljijo. Bila je sobota popoldne in tudi središče kraja je bilo kot izumrlo ter napovedovalo bolj slabo turistično sezono. Ni bilo kaj prida početi in midva sva tu obrnila proti jugu ter skozi borove gozdove, mimo neskončnih polj prosa, ovsu in drugega žita pa mimo vojaško varovanih področij peljala proti kraju Stackow. Zanimivo podeželje, presenetilo naju je, da neskončnim poljem navkljub ni nikjer videti poljedelskih strojev ali traktorjev, preprosto ni jih ne na cestah ne ob hišah, ne na poljih. Koliko traktorjev že ima povprečen slovenski kmet?

V bližini Stasckowa je na opuščenem letališču zrasel velik balon imenovan Tropical Islands, v katerem so med tropskimi rastlinami bazeni in druge razvedrilne in počitniške zadeve. Po napornem tednu sva si zamislila počitek v savnah. Imela sva malce smole, ker so nekaj kilometrov pred Tropical Islands popravljali cesto in sva morala daleč naokrog, pravzaprav sva kar dolgo iskala pravo pot. Ljudje so tu zelo prijazni, a nihče ne zna angleško. Tudi vasice so zelo urejene, lepe, vseeno pa dišijo po vzhodu in se razlikujejo od tistih na zahodni strani Nemčije. Saj malce mi je žal, da sem se pustila zvabiti se v te ponarejene trope, pravzaprav škoda časa, nič posebnega niso. Prespala sva, in to dvakrat, kar pred kompleksom v družbi številnih avtomotov (52,04051/13,74568 – sicer uradno ni dovoljeno, a očitno nihče ne komplicira). Piste bivšega letališča so spremenjene v parkirišča, ki omogočajo tudi spanje avtomodarjem. Po savnanju sva v nedeljo zvečer še ugotovila, da nama je misteriozno zmanjkalo plina. Se zgodi tudi najbolj skrbnim gospodarjem in gospodinjam. V ponedeljek zjutraj sva odpeljala do malce večjega kraja Lübben, kjer so naju najprej z bencinske črpalke usmerili v prodajalno plina. Tam so bili nadvse prijazni in povedali, da imajo le jeklenke, da nam pa plin lahko 'natočijo' kakšnih 30 km s poti v Cottbusu. Tudi tam so bili prijazni in povedali, da je delavec, ki to počne, na bolniški in da nam svetujejo oditi po plin v Dresden. Tako je šla Saška Švica ob reki Elbi po vodi, menda si jo je nujno ogledati, če si na tem koncu Nemčije. A tisto dopoldne sva morala posvetiti iskanju plina. Res sva v Dresdnu uspela, da so nama napolnili jeklenki, plin je bil celo cenejši kot pri nas, a dan ni bil takšen, kot bi lahko bil. Le popoldneva si nisem dala pokvariti, vzela sva si čas za Dresden, ki je vreden celega dneva ali dveh. Kako so uspeli ohraniti staro mestno jedro je občudovanja vredno. Parkirala sva na parkirišču namenjenem avtomodom, ne vem, ali ima tudi kaj od oskrbe, fino pa je, da je ravno čez reko od starega mestnega jedra, ne več kot štiristo metrov proč (51,05643/13,74240, 14 € na noč). In ponoči mir ob reki.

Dresden je res prekrasno mesto, center diha preteklost, samo korak proč pa s kockastimi stavbami in širokimi bulvarji že zadiši po nekdanji DDR. Preživetega socializma se ne da skriti.

Naslednji dan sva si vzela za srebrno cesto, ki povezuje manjše kraje ob češki meji, kjer so kopali in predelovali srebro in druge kovine. Najprej sva se ustavila v prijetnem mestecu Freiberg in se malce sprehodila po njem, je pa bilo težko najti parkirišče (priporočam parkirišče na Menchstrasse 50,92139 / 13,34407, 30 centov na 30 minut). Parkirišče ob parku, sicer namenjeno avtobusom in zato primerno za avtodome, je zasedel cirkus. Bi se pa dalo po moje tam tudi prespati.

Nato sva si želela ogledati kladiva Frohnauer v bližni Annaberg-Bucholza, pa bi morala na ogled čakati uro in pol, a se nama ni ljubilo, menda pa je vredno videti. Je pa sama pot po tej pokrajini lepa, zaobljene vzpetinice se odevajo v neskončna polja. Res lepo. Srebrna cesta je bila tako bolj ali manj cesta skozi številne ljubke kraje. Mudilo se nama je, zato sva jo mimo Nurnberga potegnili do na začetku omenjenega Manchinga, kjer sva prespala in na praznično sredo popoldan prispela domov.

Koliko sva prevozila, ne vem, nekje okrog 2.500 km bi moralo biti. Koliko sva zapravila tudi ne vem, gorivo je v Nemčiji celo cenejše kot pri nas, da Avstrije ne omenjam. Je pa zagotovo vredno in bova pot ponovila, saj bi rada kakšne dni preživela tudi severno od Berlina v deželi jezer. Nemčija je velikanska in vredna ogleda. Pa dobro pivo imajo, kaj dobro, odlično je. Tudi na vzhodu.

Irena Miš Svoljšak & Janez Miš
Irena.m.s(at)zalozbamis.com

KOORDINATE NA KUPU:

Manching, pred Ingolstadt - 48,71043; 11,49554

Potsdam, Hauptbahnhof - 52,39381; 13,06710

Wansee pred javnim kopališčem (52,43911; 13,18058)

Na robu Berlina Blizu letališča Tegel (Reinickendorf, Nordlichstrasse) 52,56355; 13,32505 (1,5€ /dan)

Dahlen, Lentzeallee 52,46824; 13,30304

Wedding, Chauseestrasse 52,53778; 13,37220 (20€ /dan, blizu centra, rezervirajte na +49 (0) 30 / 46 79 75 49)

Tropical Islands 52,04051; 13,74568

Dresden - 51,05643; 13,74240 (14€ /noč)

Freiberg – parkirišče Menchstrasse 50,92139; 13,34407 (30 centov /30 minut)